

hun over Gulvet hen til Jakobes Kommode og gav sig til at lede i en af Skufferne. Men pludselig vendte hun sig om og satte sig paa den halvt udtrukne Skuffe. Maanelyset faldt lige ind paa hende og gennemskinnede det tynde Natlinned, saa hele Legemets Form saaes derunder. Med indsmigrende fremstrakt Overkrop og lidt Ængstelse i Stemmen sagde hun:

„Maa jeg spørge ... tør man gratulere?“

Jakobe foer sammen med en Kuldegysning.

„Hvad mener du?“

„Aa, om Forladelse! Det skal maaske endnu være en Hemmelighed. Da vil jeg ellers sige dig, at den er ikke videre godt gemt.“

„Hemmelighed? Hvilket? Jeg forstaar ikke et Muk.“

„Aa, du vil lade uskyldig! Hvad var det da for vigtige Ting, du før derude paa Gangen forhandlede med Hr. Sidenius?“

Lyden af det sidste Ord fremkaldte en Slags Kvalmefornemmelse hos Jakobe. Sidenius! Hvilket Navn! ... Fru Sidenius!

„Og det Væddeløb — hm!“ vedblev Nanny. „Det var mig nu straks lidt mistænkeligt.“

Jakobe rettede sig besluttet op.

„Nu ja, du kan jo ogsaa lige saa godt faa det at vide iaften. Jeg er altsaa forlovet med — den Mand, du der nævner. Det er hele Forklaringen, dersom den virkelig interesserer dig.“

Der blev et Øjeblik Stilhed.

„Om den interesserer mig? ... Hvad mener du? Jeg er naturligvis glad paa dine Vegne.“

„Saa — er du det?“ sagde Jakobe.

„Hvor du taler løjerligt! Hvorfor skulde jeg ikke være glad derved? ... Aa, nu forstaar jeg! Du mener maaske, at jeg selv ... Jeg husker, du engang drillede mig med Hr. Sidenius. Men i den Henseende skal du nu ingen som helst Bekymringer gøre dig. Jeg fragaar saamænd ikke, at jeg altid har syntes rigtig godt om din Forlovede; men jeg tror nu alligevel, at du og han, I passer vistnok meget bedre til hinanden.“

Jakobe saae opmærksomt op.

„Hvorfor mener du?“